

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " " pe 1/2 an 5 " " " România și străinătate pe an 14 franci " " " " " pe 1/2 an 7 "	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRAȚIA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
---	---	---

Uniunea Românilor din Transilvania cu biserca romano-catolică sub împăratul Leopold I.

X.

Confirmarea și instalarea lui Atanasii de episcop.

(Continuare)

Patru acte împărătesci ar fi emanat cu datul de 19 Martie 1701. Amintim de decretul de confirmare, decretul de instalare, diploma numită a doua leopoldină și decretul de mers și venit liber pentru Atanasii și 2 ómeni ai sei.

S'a îngrijit împăratul, ca Atanasii să capete pentru întreținerea persoanei sale din cassa statului anual 4000 florenți¹⁾. Spre a executa mandatul împărătesc, fû provocat tesaureatul regal din Ardeal, ca să-l introducă legitim și să-l instaleze de episcop²⁾. Nainte de a părăsi însă Atanasii Viena după confirmarea sa ar fi subsemnat un jurământ și revers de importanță foarte mare. Fiind confirmat de monarch ca episcop unit și decorat pentru onorurile, favorurile, privilegiile și donațiunile câștigate atât șie-și cât și bisericii sale, Atanasie se obligă și promite arhiepiscopului din Strigoniă Colonică, ca adevăratului și legitimului său Metropolit, a țene articolele

¹⁾ Cipariu I. c. pag. 89. Hurmuzaki op. cit. pag. 56. Grama, I. c. pag. 101.

²⁾ Vezi „Decretum instalationum ad Thesaurarium Regium Transylvaniae de et super installatione Reverendissimi Domini Athanasii” la Nilles op. cit. pg. 290—291. Se află și alta diplomă, numită în decumun a II. leopoldină datată din 19 Martie 1701. Se privește de mulți scriitori ronâni ca falsă și de iscoditură iesuitică faurită spre subjugarea bisericii unite transilvane. În fond nu conține mult nou, ce nu s'ar fi aflând în jurământul și reversele precum și în alte documente publicate de Nilles. Diploma constă din 15 puncte, în cari se garantează uniților drepturile și privilegiile bisericii romano-catolice; se scutesc preoții și bisericile unite de orice contribuțiune; credincioșii bisericii unite sunt a se privi de fi adevărați ai patriei, ér nu de ómeni toeltrați; se demandă compunerea unui catechis după preceptele uniunii; se ordineză un teolog lângă episcop; se poruncesc ruperea legăturii cu Bucurescii ori cu alți schismatici și eretici; se nu se înmullașcă numerul preoților în defavoarea nobilimii, să dau

acî mai la urmă înșirate spre stătornicia, sinceritatea și firmitatea uniunii, neadmițând sub nici o condițiune violarea ori neobservarea lor exactă. Jurământul sună:

„Atanasie a legii cu sfânta biserică a Romei unite și în preunate rumânește în ardel și în părțile țării ungurești, care să țin de ardel Vladică.

„După ce că de pre luminat înaltat și sfântu împărat Leopold cel mare Craiul țării unguresci

și Domnul nostru cu mare încredință, Vladiția mé cé rumânească. Mă are fi fost întărit, cu lanțu, de aur, în semnul și marturisire uniciunii drepte pre mine și rămășițele mele. Vladiția rumânești, cu sfânta besăreacă a Romii uniți ne... fi fost dăruit cu titulușul A înaltii sale, împărătești și crăești de sftenic, m'are fi fost cinstit, și indobit (impodobit). Așisdere și sfântul săbor al meu. Din giug, iobăgesc, slujba, și hnorarimul, sau cinste, cu care domnilor lor până întracéstă undă de vreme, s'au ținut a da. Plata vamelor, și dintralte mai multe tărături și greutăți și adăuri l'are fi fost slobozit și deslegat, așe prevelegiurile noastre, și dunațire noao, de craii Ardelului date. S'au milostivit, a le întări și încă și a le mai înmulți. Mai marelui cinstitului și Milostivului Craiului nostru D. D. Leopold, sfintei bisericii a Romii Cardinalul de Colonică, arhiepiscopul, de Ester-

povețe, cum să se porțe Eppul cu clerul seu, scrierile se supun censurei catolice; să se edifice în Alba-Iulia, Hațeg și Făgăraș școle pentru uniți; fără scirea teologului nu pôte pedepsi eppul pre nimenea din cler; se concede adulților împărțășirea și afară de pasci, și se opresce a lua taxă pentru botez, cununie, cleo-ungere, ér pentru alte acte sunt de stabilit taxele în sinod; împăratul are dreptul a denumi, din trei candidați, unul de epp; vladiția și teologul să de eșemplu bun; uniții să fie scutiți de tôte autorități publice; diploma să se considere în tot locul și de tôte oficiele. Acestea le conține pre scurt fâimósa diplomă. Citesce despre ea la Fiedler I. c. pag. 360 et 376. Hurmuzaki I. c. pag. 53. Hintz I. c. pag. 34, „Fóia pentru minte etc”. anul cit. pag. 182—188. I. Moldovan, „Acte sinodali” 1869., pag. 178. sequ. și „Spicuire în ist. bis.” pag. 30—31, Grama I. c. pag. 105; pre larg la Nilles op. cit. pag. 292—306.

gom. Mie drept și adevărat Mitropolit supt, credința mă eă popoescă și Vlădicăscă, mōjur mă închin și mă făgăduesc. Lucrurile și articulușuril(e), aici măi, jos scrisă a să ști pe stătătura dirēptă, și în tării uniciune, fōrte e lipsă, din treg fără zdrobitură, în sfințenie le vom ține, și nici într'un chip prin mine sau prin tr'alții, supt putere și biruințē mă uniții, bater în ce stat fie, nu vom lăsa să se sdrobească, sau din treg să nu să țină.

Art. 1. Pre cumuī lege și orānda de sfānta sobornica biserice a Romii, în conțiliumul au sabor tredintinului scriitā voi face uluitură, și giurāmānt așijderā ducām dumnezāu, în mitropolia mă, la Belgrad cu toți popii mei și protopopii, care vor fi din sāborul meu, și biruința mă, sau care și de acua înainte, are vrē să să popească, până într'unul, acēstā uluitură și giurāmānt, în ainte mă, să să facā și acēsta încă pōte că cum nime cu privilegiemurile, de pre luminată și înāltatā împērāție, date cu milā a trāi, să nu poată nu măi acel, care supt giurāmōnt, măi sus numit, vor priimi uniciune.

Art. 2. A fi fiū smerit până în moarte capului sfintii bisērici creștinești — a să ști sfāntului Papii de Roma a unsprēzece Clementū și ramāșițālor sfintii sale. Cu giurāmāntū, tare, adeverez, si mărturisescū din tregēia, încolo, din canonul Leturgii noastre-romānești, numele patriiarhului din țarigrad, oīi face să să ștargā și în locul lui numele sfintii sale papii de Roma să-i punā voi da poruucā.

Art. 3. Pentru ce că destul mi-s'au arātat și toate am văzut, și știū destul din rātū grēcescū șmatici vladici arhiepiscop, mitropolit și patriiarsi, nu numai prin zdrobitură rāndului și sfāntenii popești, cu banī ar fi sosit la derogātorie, ce si cu putere fără nici o dreaptā, de obiciaul legii orāndelā și blagoslovenie pentru agiutorul pāgānilor, scaunelō lor a fi cuprinsā; pentru acēia de unii ca acēia au de rēmāșițālor orāndiți, de care și eu am fost orandit, și blagoslovit ne știindu-mi cu direptate și cu calē legii a fi sosit pe acēia la popie și la Vlădicie, ca să pociu fi adevārit despre orānduiala mă, în popie și în Vlădicie. Blagoslovenie, că într'un lucru foarte mare, și lepsā, în lucruri sufletești. Pe ispāsāniia oilor. Supt biruința mă care sintū, snptū lucruri prepusā, prin arhiepiscop din Estergom Mitropolitul meu. În popie a mă orāndui și în vlădicie așa a mă blagoislovi, poate că și pentru că acē pre punere, și îndoialā și despre protopopii și popii, de suptū biruințā mă, care prin mine s'au pin tr'alții, nainte mă vlădici șmatici rumānești sau orāndit iaste, mă făgăduescū în țārcālatul bōsēreciilor, căror avē măi de grabā, până, într'unul, popii

și protopopii, suptū lucruri prepusā or de nou lorāndi.

Art. 4. Caticismulșul legii direpte în limba romānească care prin chelețugul măi marelui nostru și cinstit Cardinal de Roma sa tipāri mă făgăduesc, mirēnilor și popilor ale împārți, darā cēle lalte până acuma cu greșale sau șismaticilor, sau eretisilor tipārite, delā sābor și delā Mirēni le voiū cēre, innapoī, și cele de nou tipārite încinste le voiū împārți. Darā în tratte cārți tipārit, greșelele șismaticēști și iriticești care prin neștiința și prostia, noastră, sau pin șismā, au intrat și au încāput le voiū sterge și le voiū curāți, care cārți, de acuma înainte în tipografia noastră se vor tipāri, întâia să vor da teologului meu, să le caute și nici o carte nu să va da afarā la tipariu, fără știrē voia și inbunēla lui.

Art. 5. Pentru că pe stătătura, direptate și în tăriiā, acești ispāsitoare uniciunī de hasnā, și foarte de mare lipsā iaste. Cum greșelele, care de mulți vēci, în care fără capul bisēricii am fost și suptū giugul pāgānilor am gemut în alēnul sāboarelor, și canoanelor a toatei sfintei bisērici a Romii să să șteargā afarā darā eu chiar fiind, în multe ne învătat ne muncitū și ne cercat. Pe teologul, și sfetnicul, popa roman catolic il primesc, ca un pārințe dātatoriu de sfat. fără care, adunare, de sābor, nu voiū, ține nici țārcālat de bisēreci nu voiū începe nici fără adevārătura aceluia pe mine nu voiū lepāda din bisēricā, nu voiū despārți și nici un din mirēni sau din popi nu voiū globi nici nu voiū popi, și nici unul, pe cinste, și deregātorie protopescā nu voiū rādicā, nici de deregātorie pe nici unul din ieī nu voiū jefui nici nu voiū desbrāca, nici popii pintr'un poporu întraltu nu voiū schimba cu un cuvāntu, în toate lucrurile bisēricești a teologului și sfetnicului meu, sfaturile ispasitoare le voiū priimi și pe acele a inbla voiū sili.

Art. 6. De astāzi în colo me lēped de toatā curāspundēțiia și dātătura, în știulțā prin scrisoare și priotișugul șismaticilor a erriticilor, și a craiului sau Vodii țārāi Muntenēști, nici o carte de acom innainte cu acēia respunsā nu voiū avē. Și nici Pre Bucureștan, măi mult al mēu arhiepiscop, și mitropolit a fi nu-l voiū cunoaște, darā ieū într'una cu tot sāborul mēu arsiepiscopului de estergom mă smerescū, pre acela a fi mitropolitul meu il cunoscu, de acesta în toate, în care să cad vlădicului ca de a lui măi mare. Arhiepiscop al asculta asculta voiū. Darā unde a fi lipsā. lui Vod(ă) al țārāi muntenēști, sau altul cumva din șmatici a scrii carte, măi nainte carte oi arāta o teologului, și sfetnicului mēu.

Art. 7. După ce voiți în Belgrad la mitropoliea mé numele a toți popilor, voiți scrii, socotul aceloră mai marelui nostru, cinstit Cardinal le oi trimite și undé, și unde vor fi deli-lipsă pe slujba popoarălor din sfatul teologului îi voiți scrii.

Art. 8. Pe nime noi diiăconi nici noi popi până unde mai înainte teologul în preună cu protopopi, nu or lua suma, este cu știință și cu învețatură (care popilor să cade) destul. Împodobit și învețat a doao muerii (o) noi popi și tot săborul, voiți bănu, cum statul lor să cuvîne cu cinste nu cu mascără și cu rușine îndeșertu, și de acum înainte, nu voiți îngădui pre tată mîeu și frații să aiba a mestecata în trébile popești, și popilor să porunciască, sau bani de la ieși să strângă.

Art. 9. De la tot popa nu mai multe de un florint ungurese precum țin preveleghiumurile crailor pe Ardél oi aștepta, și voiți lua pre anu când sa templa dintre săbor sau dintre mireni, să să globăscă despre unii ca aceia, catva giudeca teologul atăta să va lua, și giunătate de gloabă mie giunetate sa veni.

Art. 10. Mă făgăduesc și pe aceia, cum diici înainte în curte mé numai catolici sau dreptu uniți voiți ține, și pe alți pe toți până întracéstă vreme am avut lângă mine, sau șișmatici cât de îngrabă din curte mé le voiți da afar: și mai multă, do aceia lângă mine nu voiți răbda nici co voiți ține.

Art. 11. În Belgrad, cât în grabă oi sili și voiți munci, o sculă să să începă, meșterii osculelor voiți alege să știe deicéste și rumânește.

Art. 12. În trébe și lucruri de legi a popilor nu voiți afla scaunul Miréniloru ce mai înainte, sosindă lucruri ca acéla, voiți da înainté teologului mîeu cu care stătuimudmă, do or fi lucruri pe lipsa destoiniei om afla pre mai marele nostru cinstitul arhiepiscop din Estergom.

Art. 13. Și din sărbătorile paștilor încolo, pesto anu oamenilor de vîrstă, o să iaspovedi, și cu sfânta cuminecătura, a trai va fi slobod.

Art. 14. Pentru botezú ispovedanio, de paști, care să va ispovedi, câte un banu, va da pentru giuramântu, de căsătorie, ingrupăciune și primirea, muerii în biserică după naștere, ce să fle plată, cu săborul și cu teologul mîeu voiți rumpe și voim orândi tașcă dréptă, stătătoare.

Art. 15. Hașna și proventușul, din economie, besérecii sau mitropolii ce va eși, o fi suptu grije coratorilor, așé cum fără a mé și a teologului șițiro niminú să nu poată da, afară și așé apoi înainte săborului, și a teologului, sășțină a da samă despre ce vor lua la mană.

Art. 16. Cu un cuvéntu săborului și mirénelor oi sili, a fi cu pildă bună, în mitropolia mé, giocuri, să fie, la acéle, la acéle giocouri mueri să

vie nu voiți rabda, nu voiți suferi. Nici voi lăsa, a face vămatoare armată, și cu sunete, nici voiți parăsi dojenéla teologului mîeu, bucuos le voi primi și oare ce va giudica teologul, în bisérecă noastră românească, să se îmbunéză oi în buna, de uede, ce așa greși în alenul articulușul din articulușurile mai sus scrisi, care-l suptă cre lița, și giurémántul meu cel poposeu, și vlădicese, ale ține m'am făgăduit, în vréme deodată de doo multu de trîi ori mai merole mîeu, cinstit arhiepiscop din estergom despre greșoalele mele, mare dojeni și nu m'aș în buna, potecă și din treg orândescú, cum confirmațiul mîeu sau întărîna mé vladică să naibă nici o putére și încă mă plecú me slobod și inchiu voiți mai (mai) marelui mîeu cinstit arhiepiscopului cum de s'are vedea pe bine bisérecii rumânești cu a Romii unite din vladicio să mă scoată și în locul mîeu altul care să țină lucrurile, mai din sus scríte, minciunú, foarte de lipsă, va pune vladica așa întărăscú, și adeverez și cu iscalitura mamii méle și cu puitura pécéții mele, în Beciu¹⁾ (Viena la 7 Aprilie 1701).

(Semnat) *Vladica Alanasie*. L. S.

(Va urma).

O rectificare

În numărul trecut al Foaietei Diecesane făcend o descriere a serbărei onomastice a Proa Sântitului Episcop diecesan Nicolae Popea am încheiat cu următoarele: „*Între felicitători însemnăm pe Î. P. S. Sa Iosif, Metropolitul Primate al României, Î. P. S. Sa Metropolitul Ioan Meșian, P. S. S. Episcopul Iosif Goldiș*”.

„Gazeta Transilvaniei”, reproducend în reasumat cele scrise de noi înlocuesce pe Î. P. S. Sa Iosif Metropolitul Primate al României cu Î. P. S. Sa Iosif Metropolitul Moldovei, zicend următoarele: „*Între cei ce l-au felicitat din afară a fost Î. P. S. Sa Metropolitul Î. Meșianu, Î. P. S. Sa Metropolitul Iosif al Moldovei, P. S. Sa Episcopul Goldiș*”.

Tot această greșală o comite — se pare după „Gazeta Transilvaniei” — și „Tribuna Poporului”.

Din respect cătră adevér ne sîntim îndatorati să comunicăm din nou, că înalt Proa Sântitul Iosif, Metropolit Primate al României, a felicitat pe Proa Sântia Sa iară nu Î. P. S. Sa Metropolitul Moldovei, și totdeodată să rugăm Onorata Redacțiune a Gazetei Transilvaniei și pe cea a Tribunei Poporului, ca dacă au binevoit a lua notiță după Foaiete Diecesană despre onomastica Proa Sântitului nostru Episcop diecesan să binevoiască a îndrepta greșala comisă.

¹⁾ Manuserisul Academiei Române. Nr. 372 Vol. 12 p. 1-10 Colecțiunea adunată de J-I Nic. Densușanu. În latinesce Nilles I. c. vol. I pag. 281-282, la Alexandru Pop: Desbinarea în biserică Românilor din Ardél și Ungaria 1697-1701. pag. 75-79. Veđi și Nilles op. cit. pag. 128-129.

Regenărarea poporului român

Conferința dl Dr. V. Babeș, ținută la Ateneul Român

Românii s'au născut din popoare primitive.

Popoarele primitive, departe de-a fi trăit ca noi astăzi, într-un mediu mai sufletește și o atmosferă morală din cele mai striccate, duceau o viață simplă, curată, cumpătată și din această cauză, pe lângă faptul că organismul, constituția lor fizică era din cele mai puternice, dar ele mai posedau și însușirile cele mai frumoase.

Virtutea și eroismul vechilor Romani sunt cunoscut de lumea întreagă!

Când însă Romanii își schimbă felul de viață în lux și destrăbălări, aceste calități dispărură și cu dăusele însuși atotputernicul stat roman.

Epoca decadenței imperiului roman atrase după sine și degenerarea fizică a poporului din timpul împăraților Domițian, Traian și Aurelian.

Noi suntem urmașii lor. Am regenărat, pentru-că în vinele noastre mai curge vigurosul și caldul sânge dacic. Apoi am degenărat și în urmă am avut iarăși epoci de regenărare.

Astăzi — constat cu destul regret — ne aflăm într-o stare de degenerare acută — îndeosebi talpa țării este aproape toată în acest hal trist.

Cine este vinovatul? Voiu spune.

Numai stratele noastre superioare sunt vinovate de degenărarea fizică a țeranului!

Dacă am face o paralelă, proporțional cu populația, între numărul născuților din celelalte țări cu acela al nostru, vom constata, că natalitatea la noi întrece în număr pe celelalte, în schimb însă acestea au o mortalitate mai mică.

De pildă: la noi se nasc pe an 274.000 copii, în Suedia 150.000. Mortalitatea însă la noi e de 30 la sută, pe când în Suedia de 10 și 5 la sută. Dacă am face și statistica Franței, rezultatul ar fi, că ea se află pe panta degenerării. Tot asemenea constatări vom face, când am paralelisa cu noi Germania, Austria, Elveția etc.

Dar, ce e de mirat din toate acestea, este creșterea spăimântătoare a elementului evreesc din toate țările, și în special dela noi. În adevăr mortalitatea mică și natalitatea uriașă a acestui element, a pus pe gânduri pe toți marii cugetători europeni. La noi Evreii au o natalitate cu mult mai superioară noauă, iar mortalitate pe jumătate. Vă puteți închipui, ce desastru amenință țara noastră . . . În nici o țară din lume nu s'a văzut o natalitate așa de enormă ca la Evreii din România. Pe timp ce mica noastră populație descrește și degenerează continuu, Evreii se înmulțesc ca nisipul.

Se nasc întrebarea: De ce Evreii cresc și noi descreștem?

Iată din ce cauză:

În Talmudul lor ei cred de o mie de ori mai mult, ca noi în Evanghelie. În acest Talmud se cuprind,

înafară de pagine de ordine pur religioasă, și regulamente de ordine sanitară, de care ei fac mare cas, neabătându-se un moment dela îndatoririle, ce li se cer în această din urmă privință.

Pentru-ce guvernele române nu introduc în colibele țeranilor legile și regulile noastre sanitare? Pentru-ce nu se îngrijește să caute un „modus vivendi“ și pentru ameliorarea sanitară a bietului țeran român?

Pentru-că, d'lor, interesele de familie, interesele personale, sunt mai presus de guvernanții noștri decât interesele patriei! Guvernele noastre, — nu știu cum se face, dar e stabilit, dau o preferință deosebită străinilor și veneticilor pripășiți la noi în țară! Orașele n'au o tendință remarcabilă de creștere, ci tocmai contrăriu. La sate e și mai rău! Față de alte țări, România este în degenerare, din punct de vedere național. Sunt și localități, unde natalitatea e mai mare și mortalitatea mai mică. Dar acestea sunt foarte puține.

Mă întreb acum: Pentru-ce degenerează rassa noastră? N'avem noi un sol destul de fertil? Nu alimentăm și alte țări din produsele noastre naționale? Pentru-ce atunci țeranul nostru moare de foame?

Poate ar face cine-va obiecția, că săteanul nostru e leneș și din această cauză.

Nu, nu admit d'lor, să afirme cine-va acest neadevăr, și să susțină, că țeranul român nu poate regenera. El prezintă calități mari de dezvoltare, tocmai prin faptul, că e muncitor și răbdător peste fire. Causa însă, că el degenerează, o găsim tot în stratele superioare, cari nu-i dau privilegiul unei frumoase regenărări. Probă e, că țeranul român suferă de nisece boale îngrozitoare — cari nu se găsesc în nici un stat civilizat în proporție așa de întinsă ca la noi.

Tuberculoasa, sifilisul, lepra, pelagra, rod organismul săteanului nostru.

Ce fac guvernele pentru ameliorarea situațiunii? Nimic, absolut nimic! Ar trebui, ca situațiunea lor economică să fie repede îndreptată, ca să putem trăi ca nație. Pentru-ca să ajungem la o îmbunătățire a soartei acestora — ni-ar trebui înainte de toate un ministru al sănătăței publice.

Crearea unui astfel de portofelium va aduce cele mai prețioase servicii țării. Un ministru al sănătăței publice ar fi o inovațiune demnă de de toată lauda. Adăugați și faptul, că puterea lui în materie sanitară ar fi destul de mare, ca să poată realiza acea mare operă, care se numește regenerarea poporului român.

Astăzi, un simplu director de serviciu sanitar, ce poate să facă?

Cu toată bunăvoința, ce ar avea pentru aducerea la îndeplinire a „Regenărării“ și cu toată competența lui în materie medicală, nu s'ar putea opune reiei voințe și incompetenței unui ministru, care în majoritatea casurilor refuză a aproba reformele sau inovațiunile, ce un șef al serviciului sanitar ar voi să facă în interesul higieniei și salubrității publice.

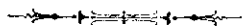
Din această cauză un asemenea ministru al sănătății publice, se impune. El e stăpân pe voința și faptele sale. O condiție să se ceară însă unui asemenea ministru: să fie un om de știință și o mână de fer! Numai astfel realizarea idealului nostru național s'ar putea îndeplini.

Avem — din păcate — o lege a instrucțiunii publice, relativ la higiena, ce trebuie să învețe copiii la școală, foarte defectuoasă. Nu mai insist asupra ei, sunt convins, că d-l ministru al instrucțiunii publice o va rectifica într-un sens mai practic . . .

Trec, domnilor, acum la un alt punct al conferinței mele. E vorba încă de o cauză, care provoacă mortalitatea la copii.

Aceasta este moașa — nu însă despre moașa învățată, care a făcut oare și cari studii speciale în arta mamoșiei, este vorba; ci de moașele empirice, cari din lipsa unei serioase practice chirurgicale, omorâ în majoritatea casurilor, și de mamă și pe copil.

(Va urma)

Protopresbiterul

Simeon Popescu,

profesor.

— Dare de seamă, Spicuire. —

Bobârnaci.

(Urmare)

Năimit?

Reproduc din „Istoria bisericească“ (pag. 64—69) tot, ce am scris în defavorul metropoliților *Simeon Ștefan, Teofil și Atanasie*:

Tot așa trec pe partea Calvinilor mulți preoți, ba chiar și unii metropoliți.

În locul lui Iorest s'a ales Ștefan II Simeon. Fiind el prătin cu Calvinii recunoaște supremația bisericii calvine și suferă, ca să se introducă în biserică o mulțime de înoinți calvine. . .

Primele încercări de trecere la biserică romano-catolică s'au făcut sub *Teofil*, următorul lui *Varlaam*, dar fără rezultat. . .

În speranță, că își va scăpa clerul de necazurile zilnice metropolitul *Atanasie*, slab de inger și momit de iesuiți, uită de jurământul făcut la București și convoacă un sinod în Alba-Iulia pe ziua de 7 Octomvrie 1698. În acest sinod, constătoriu din protopopi, preoți și mireni, se debate propunerea împăratului și se primesc unirea. . .

Temându-se acum iesuiții, ca nu cumva *Atanasie* să se abată dela pașul făcut, îl duseră la Viena și-l hirotosiră de nou, dar nu mai mult ca metropolit, ci ca episcop al Românilor uniți și supus metropolitului romano-catolic din *Strigonia*.

Și bietul *Atanasie*, care înghițise unghia, n'a mai avut ce să zică.

La această „insultă adusă de dl *Dr. Barbu memoriei marilor arhieriei a neamului nostru*“ („*Trib.*“ nr. 207) obsearvă d-l S. Popescu în „*Darea de seamă*“ („*Trib.*“, nr. 123):

A deduce că *Simeon Ștefan* a trecut la Calvinii din pricina, că el a primit condițiunile grele în cari a luat căma bisericii și din pricina că a fost necesită să tolereze — de ochii lumii oficiale — Catechismul calvinesc — este a nu înțelege timpul, în care acei „viteji între mucenici“ au condus corabia bisericii și a neamului. Tot cu acel drept s'ar putea acusa, spre pildă, episcopul *Moșca* că a trecut la papistași, fiindcă și el a primit arhieria în condiții umiliatoare, și el a fost silit să tolereze lucruri, cari jigneau interesele bi-

sericii. Și în timpurile noastre prelații și oamenii politici cei din administrație se ved nevoiți să facă concesii, la părere spre reul bisericii ori a națiunii, fără ca prin aceasta să-i putem taxa de trădători. Cred, că nu e trebură să vorbesc mai deslușit.

Dacă biserica străbună a avut vre-un noroc, cel mai de căpetenie a fost statornicia până la mucenicie a Episcopilor și Metropoliților ei, cu excepțiunea lui *Teofil* și *Atanasie*, cari din punctul lor de vedere, de atunci, nu sunt tocmali așa de vrednici de osindă precum ne-am obicinuit a-i considera. Să ne punem în poziția lor, în vârtejul nenorocirilor, a intrigilor și a ademenirilor cari îi împesurau și cari umileau și sbuciumau pe bietul cler, și apoi să pronunțăm osinda. Ei au fost înșelați de înalte și mari promisiuni. Dar oamenii noștri adorați n'au fost și ei înșelați de aceleași înalte cercuri politice și de stat? Le-am făcut noi vre-o crimă pentru necredința altora?

Asemănarea metropolitului *Simeon* cu *Moșca* de o parte, de alta parte asemănarea lui *Teofil* și a lui *Atanasie* cu „oamenii noștri adorați“ — îndrăznește însuși la adresa prelaților bisericii noastre — dar mai ales luarea în apărare a metropoliților *Teofil* și *Atanasie*, pe cari eu i-am tractat destul de cu mânuși în „Istoria bisericească“, m'au îndemnat să arăt, în Răspuns, netemeinicia asemănărilor d-lui S. Popescu, „pentru ca cetitorii dării de seamă să nu iee de bani buni niște fraze ale unui om, care scrie ca un năimit“ — repetesc: „om, care scrie ca un năimit“*).

La aceste cuvinte ale mele reflectează d-l S. Popescu în „*Spicuire*“ („*Trib.*“ nr. 207) cu o liniște deamună de cel mai hegmatice englez, așa:

Adecă, cum? Dl *Dr. Barbu* pretinde că eu sunt plătit (năimit) ca, ori a) să scriu la gazeta; ori b) să scriu în interesul cuiva și în paguba altuia; ori c) să scriu în interesul meu. Alt interes eu nu găsesc cu mintea mea, că ar putea să aibă „năimiția“ dlui *Dr. Barbu*. Să esaminăm casuile aceste:

a) scriu la gazeta? Fiindcă dl *Dr. Barbu* e plătit (năimit) să scrie la „*Foia diecesană*“, în care și scrie, în adevăr, ca un năimit, nu ca un om cu durere de inimă pentru prestigiul foii și pentru cetitorii ei — dovadă e și modul cum abuzează d-sa de „*Foia diecesană*“ spre a-și publica răspunsul în *trei rinduri același răspuns***) — crede că pe mine m'ar fi plătit cineva, ca să scriu la „*Tribuna*“?! — Dacă este așa, d-sa să aștepte pentru-ce am scris la „*Tribuna*“, dela înflințarea ei, până astăzi n'am primit nici un filer; din contră: am plătit enorm de scump ceea-ce au scris alții, nu în interesul meu, ci din interes general național;

b) scriu, plătit, în interesul cuiva, vorbind de reu pe altcineva? — Fiindcă dl *Dr. Barbu* este plătit să scrie la „*Foia diecesană*“, și crede că pentru aceea e plătit ca să injure și să osândească pe aceia, pentru cari d-sa nu este „incântat“, cum face în răspunsul d-sale, d-sa crede că și eu aș fi plătit, bună-ooră de *Blăjeni*, ca să nu-i injur? De-o fi și una ca asta: rîdeți băcți, că aveți de ce; ori, mai bine, plângeți-l pe dl *Dr. Barbu*.

c) scriu în interesul meu? sunt năimit, rob al intereselor mele materiale, rob al banului, pe care voesc să-l câștig în mod necinstit? — În cazul acesta dl *Dr. Barbu* crede că, dacă, precum am văzut, fără grija de adevăratele necesități și interese ale școalelor, ci numai și numai ca să facă parale, ca un năimit al banului a scris o drovie de cărțuți, una mai detestabilă decât cealaltă, și abusând de poziția pe care o are în administrația eparhiei — precum dovedește circulara d-sale, citată în „*Darea de seamă*“, circulară în care d-sa se tradează când scrie protopresbiterilor: „*Împrejurarea aceasta mă îndeamnă a vă ruga cu tot d-n adinsul*“ (cu alte cuvinte: a vă ordona) ca să binevoși a introduce, *incît vă slă în putere* (cu alte cuvinte: ori e, ori nu e necesitate, numai să se introducă, să se desfacă osemplare cât mai multe) cartea mea — destul de ieftină — (cu alte cuvinte vedeți, e vorba de parale) în școlile *poporale* din tractul P. O. D-voastre“ — și le-a impus școalelor, făcând, după propria sa mărturisire, să se desfacă 43.000 osemplare; — dacă, repet, d-sa se scie năimit al banului, crede că așa sunt și eu, și apoi de aci se mai crede că e în drept a-mi asvîrli necinstea în obraz, să aștepte că: voui fi avînd eu multe păcate, poate mai grele de cum ar fi în stare să-mi pună în cărcă dl *Dr. Barbu*, dar' năimiția nu mă atinge, ea rămâne o particularitate a dlui *Dr. Barbu*. Eu, tot ce am scris, am scris cu dorul de-a lumina chestiunii, am scris bine-rîu, în închipuirea că fac știință, nu speculă necurată; au scris, în cele mai multe cazuri, când

*) Este interesant a ști, că d-l S. Popescu prezenta cetitorilor săi lucrul astfel, ca și când eu i-am zis aceste cuvinte numai la obseările d-sale referitoare la *Simeon Ștefan*. Neadevăr și nonsens.

**) Oare nici acum, după cele ce i-le-am spus în primul bobârnac nu roșesc d-l S. Popescu citindu-și aberațiunile?

am scris câte o cârtică, negândindu-mă nici măcar să 'mi acoper cheltuiala hârtiei și a tiparului, din desfacerea celor ce am scris.

Astfel dar' din cele pe scurt aici zise, se vede că epitetul de *năimit*, cu care d-l Dr. Barbu a voit să mă mânjească, nu mă atinge, ci se întoarce asupra nesocotitului, care 'mi-a atribuit, și-i pecetluiesce fruntea.

Mai întâiu de toate, luând act de „*grăfiositățile și urbanitatea*“ d-lui protopresbiter și profesor Simeon Popescu, puțină lămurire.

Eu n'am zis d-lui S. Popescu, că scrie fiind „*năimit*“ sau — cum îi place d-sale — „*plătit*“. C-î năimit“ scrie cum i-se poruncese. Și eu sunt deplin convins, că d-l S. Popescu nu este capabil să scrie pe plată. Aș admite așa ceva numai în cazul, când oameni mai puțin șireți ca d-sa l-ar angaja să scrie. Un lucru greu de găsit.

Eu am zis de d-l S. Popescu, că scrie „ca un năimit“

Deosebirea între scriitorii „*năimiți*“ și între cei ce scriu „ca năimiți“ este, că cei dintăiu n'au voința liberă, când scriu; cei din urmă scriu de capul lor.

Că d-l S. Popescu scrie „ca un năimit“, despre asta sunt deplin convins din eșofarea pentru Toofil și Atanasie, pe cari fără de nici un motiv nu se sfiesc ca ortodox nu numai să-i apore, ci chiar să-i asemeneze cu „oamenii nostri adorați“.

Cei ce scriu „ca năimiți“ însă sunt de două feluri. Unii nu-și pot da seamă de ceea ce scriu fie din lipsă de cunoștințe, fie din cauza patimilor, ce-i copleșesc, când scriu. Alții, conștii de ceea ce scriu, scriu „ca năimiți“, pentru ca să devină „năimiți“.

De d-l S. Popescu n'aș putea zice, că scrie „ca un năimit“ de categoria acestora din urmă, căci d-sa fără multă trudă, ușor își găsește la lipsă stăpânul, grație feluritelor sale aptitudini mai rentabile ca scrisul. Dovadă sunt felurile cariere, ce le-a făcut de când numai eu i-am auzit de nume, fără ca Academia să-i fie „decorat și premiat“ vr'o scriere.

Scrie oare d-l S. Popescu „ca un năimit“ din lipsă de cunoștințe sau din prisosința patimilor? Tare în vine să cred, că amendoană acestea, lipsa cunoștințelor temeinice și patima orbitoare, se unesc la d-l S. Popescu ca scriitoriu și mai ales ca critic, căci numai așa se pot explica lupta pe viață și moarte pentru susținerea unor absurdități și esplosia de „grăfiosități și urbanitate“, pentru că l-am atins, nu la „punga“, ci la ambiție...

În credința această mă întărește chiar faptul, că d-sa cu mâni cu picioare se lapadă de epitetul „om, care scrie ca un năimit“, ce i-l-am dat, și ia asupraș epitetul de „năimit“, de care ușor se poate scutura și în cazul de față — pur și simplu — atribuindu-mi-l mie. Escelent mod de manevrare literară și științifică.

Și acum — după ce cred, că am explicat „*năimiția*“ d-lui S. Popescu — să reflectez la clasicele-i „casuri“ reproduce mai sus.

a) La „Foia Diecesană“ sunt plătit (nu năimit) ca redactor. Și dacă ca redactor m'au publicat Responsul în foaie, cred, că am făcut ceea ce ar fi făcut ori ce redactor, afară de redactorii „Tribunei“. — Nu d-l S. Popescu, ci poate alți factori sunt chie-mați să controleze redigarea foii. — Sunt deplin convins, că nici „Tribuna“ și nici altă foaie nu plătesc producțiuni „literare și științifice“ ca „Darea de seamă“ și „Spicuirea“.

b) Nu, d-le Popescu, de astă dată nu! Ci: scrii, plătind, în interesul d-tale, vorbind ele rên... pe o mulțime de oameni, cari n'au nimic cu d-ta „nici în clin nici în mână“. Toate acestea țile voi dovedi

mai târziu. — Nici prin gând nu mi-a trecut, că Blăjeni te-ar plăti, ca să nu-i injuri. Cunosc pe Blăjeni, sunt cu mult mai cumiști, decât se să compromită cu un „pnevmatic“.

c) La insultele ce se cuprind sub această literă... ce să răspund? *Doamne, iartă-i, căci nu scie ce scrie*. Cari cunosc referințele mele materiale, poziția mea în administrația eparhiei (ba chiar în a metropoliei — căci circulară, pe care o restălmăcesc d-l S. Popescu cu atâta pricepere în tot cazul a fost adresată unui protopresbiter sau catichet, și nici decum unui învățător, din arhidieceasă) și chipul, în care fac eu bani din „cărțile“ mele, nu au trebuință de explicări. Pentru cei cari nu cunosc toate acestea e zădarnică și de prisos ori ce combatere a învectivelor d-lui S. Popescu.

Nu pentru ca să pardez, ci ca să dovedesc d-lui S. Popescu, că dacă e vorba de jertfă nu me întrec, îi spun la acest loc, că din „*Indegetările*“ mele, peste 1200 le-am împărțit gratuit; vr'o 200—300 le-am vindut învățătorilor constrinși de Ven. Consistoriu din Caransebeș să-le cumpere cu ocaziunea conferințelor, ce le am ținut în 9 protopopiate, scoțindu-mi pentru 29 de zile 28 fl. remunerație. — Broșura „*Religiunea în școala veche și în școala nouă*“ am împărțit-o — afară de 100 de exemplare — *gratuit* tuturor preoților și învățătorilor, cari au cerut-o; celelalte cărți le am vindut și le vind, de când sunt aprobate de trei Ven. Consistorii, conduse de I. P. S. S. Metropolitanul și de P. S. S. Episcopii actuali, cu 15—25% din prețul lor, „*Librăriei diecesane*“.

Facă și d-l S. Popescu așa cu „*droaia sa de cărțului*“ una mai pnevmatică decât cealaltă și — atunci... insulte!

De altfel luăm act de „*închipuirea, că face știință*“ a dlui S. Popescu!

P. Barbu

(Va urma)

Provocare

La adresa membrilor fondatori și actuali ai asociațiunii cultivătoare a învățătorilor de școale naționale române din fostul regiment romano-banatic Nro XIII.

Despre asociațiunea învățătorilor dela școlile naționale române din fostul confiniu militarilor romano-banatic Nro XIII înființată cu jertfe extraordinare din partea învățătorilor la anul 1866, s'a scris mai de multe ori în coloanele „*Foii Diecesane*“.

Nu voim de astădată a ne ocupa cu trecutul acestei asociațiuni și nu ne este scopul să desvălim greșelile, ce s'au comis din partea celor interesați, întruniți în adunările generale din anii 1887 și 1898, ci restringându-ne la actualitate, ca membri fondatori ai acestei instituțiuni, intenționăm luarea măsurilor necesare, referitoare la averea noastră, devenită acum fără stăpân.

Averea asociațiunii constă din o bibliotecă modestă și din mai multe obligațiuni și în bani gata din o sumă de preste 4000 cor. Biblioteca s'a predat amăsurat decisului ședinței ddo 20 Aprilie 1898, punct I, institutului pedagogic diece-

san din loc, iar obligațiunile și banii gata, depuși la prima casă de păstrare din Caransebeș, să află în mâinile Dlui Ilie Curescu, președinte la comunitatea de avere. A fost o întâmplare norocoasă aceasta, căci mai vârtos, când asociațiunea după desființarea confiniului militarului remase fără stăpân, nu s'a răsipit, ci s'a sporit considerabil în mâinile sale probate. Ne ținem îndatorați ai mulțămii și pe această cale pentru buna îngrijire.

Tot în ședința din 1898 s'a decis în principiu desființarea asociațiunii învățătorilor dela școalele naționale române, care în urma schimbărilor esențiale, întâmplate în fostul confiniu militarului e fără de scop; otărîndu-se mai de parte împărțirea averei între membrii asociațiunii s'a ales un comitet de 6 membri, care sub presiunea Dlui inspector reg. Dr. Ioan Dengi are să elaboreze proiectul referitoriu la împărțirea averei.

Din cauza morbului inspectorului regese nu s'a putut întruni comitetul până în ziua de astăzi, și deoarece pe de o parte nu sunt prospecte, că sub presiunea D-Sale va fi posibilă întrunirea, iar pe de altă parte Dl Ilie Curescu cere să fie desărcinat dela administrarea averei noastre, subscrișii învățători pensionați, ca membrii fundatori ai numitei asociațiuni, *convocăm pe toți membrii fundatori și actuali la o conferință, care se va ține la 24 Ianuarie 1901 st. nou. în sala comunității de avere, ca să ne consultăm asupra măsurilor de lipsă în afacerea numitei asociațiuni.*

Iubiți colegi! Vă rugăm în interesul cauzei a Vă înfățișa la aceasta în număr cât mai mare.

Caransebeș la 28 Decembrie 1900.

Ilie Ambruș

George Todorescu

Ioan Radoiu

George Cornea

Varietăți

Convocare. Domniile membrii fundatori sprijinitori și ordinari ai Reuniunii învățătorilor gr. ort. români dela școalele confesionale din diecesa Caransebeșului aparținători despărțământului Caransebeș sunt invitați a participa la adunarea despărțământului, ce se va ține la Joi în 28 Decembrie (1900 10 Ianuar 1901) în localitatea școlii de aplicație dela institutul pedagogic diecesan. *Ordinea zilei:* 1. Deschiderea adunării. 2. Prelegere practică cu elevii școlii de aplicație ținută de învățătorul Traian Ionașiu. 3. Citirea circulariului comitetului central. 4. Limba maternă în clasa primă a școlii populare, disertație de Dșoara Elena Biju, învățătoare. 5. Înscirerea membrilor și încasarea taxelor curente și restante. 6. Designarea temelor pedagogice și a locului pentru adunarea proximă. 7. Restaurarea despărțământului pro an. adm. 1900/1901. 8. Propuneri: Caransebeș în 12/25 Decembrie 1900. Dr. *Petru Ionescu* președinte, *Nicolae Velcu* notariu.

Încunoscințare. Subscrișul făcând o mică colecție pe sama școliarilor săraci dela școala noastră confesională română din Caransebeș îmi permit a aduce la cunoștință Onoratului public, că darurile cumpărate pe sama școliarilor săraci se vor împărți Sâmbătă înainte de Nascerea Domnului la 10 oare înainte de amiază, în localitatea școlii noastre confesionale. Sunt poftiți deci toți aceia, cari au inimă caldă pentru școală și pentru școlarii săraci, ca să binevoiască a lua parte la actul împărțirii darurilor, pentru ridicarea solemnității acestui act. Se observează, că la timpul său se va publica colecția făcută. Caransebeș, în 16 Decembrie 1900. *Ioan Stoian* paroh, catichet.

Invitare la Producțiunea declamatorică-musicală, ce o va aranja tinerimea studiosă din Zarand și jur cu concursul unui grup de pedagogi din Sibiu la 1 Ianuarie 1901 (ziua de sf. Vasile) în sala otelului „Central“ din Brad. Începutul la 8¹/₂ oare sara. Venitul e destinat pentru fondul „Masa studenților“ dela gimnasiul român gr.-or. din Brad. Comitetul aranjator. Program: 1. „Marșul cântăreților“, de Porumbescu. 2. „Seara“ de Abt. 3. „Sai Române“, de Cerna. „Cântecul marinarilor“, de Flondor. 4. „Despot-Vodă“, dialog, act. II. de * * 5. „Înzădar alerg pământul“, de G. Dima. 6. „Nu-i dreptate“, de G. Dima. Hațegana de T. Popoviciu. 7. „Herșcu Bocegiul“, predat de dl I. Bârna. 8. „Înnul uniții“, de T. Popoviciu. 9. „Prin muncă la fericire“, discurs ocașional. — *Oferte marinimoase a se adresa d-lui Vasile Boneu în Brad. Acestea se citează publice.*

Concurse

Pentru întregirea definitivă a postului învățătoresc la școala confesională gr. ort. rom. din **Tolvădia**, protopresbiteratul Ciocovi, se scrie concurs cu termen de concurență de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele sunt:

1. În bani gata 600 cor.
 2. Pentru lemne 36 cor.
 3. Cortel liber cu grădină de 1/4 juger.
 4. Pentru scripturistică și tipărituri școlare 10 cor.
 5. Pentru participarea la adunarea generală a reuniunii învățătorilor conf. gr. ort. rom. din diecesa Caransebeșului 14 cor.
 6. Pentru participarea la conferințele învățătoresci 15 cor
 7. Dela fiecare înmormântare, la care însuș va participa, 50 fil., dacă se duce mortul în sft. biserică 80 fil.
 8. Cărașii gratuite, când învățătorul călătorește în afaceri oficiale și pentru aducerea lemnului.
- Doritorii de a concurge la acest post sunt avisați, ca suplicile de concurs ajustate conform statutului org. bis. și a regulamentului școlar — adresate comitetului parohial — să le subștearnă Prea Onoratului Oficiu protopresbiteral.

Alegându-l învățător este îndatorat a funcționa ca cantor bis. și a purta toate lucrurile scripturistice necesare.

Concurenții sunt poftiți a se presenta în vreo Duminică ori sâmbătoare în sfta bis. din loc, însă nu în ziua de alogere.

3—3 (76)

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

MERSUL TRENURILOR

Valabil dela 1 Octomvre 1900

Budapesta, gara de vest (ny. p. u.), — Orșova — Verciorova

Or. Os. Ex. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	M. II—III	Stațiunile	Or. Os. Rx. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	
1130 433	815 149	830 531	230 802	700 523	.	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	sosesc pleacă	1250 808	715 925	125 750	740 153
439 545	209 357	610 823	810 924	713 854	.	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Lugoș	sosesc pleacă	757 646	747 616	712 597	738 620 1131
Joi și Duminică	750	.	.	218 1242 330	.	sosesc sosesc pleacă pleacă	Buziaș M.-Ilia Marginea M.-Ilia	pleacă pleacă sosesc sosesc	Mercuria și Duminică	150	1242	720 330 1242 218
547 632	402 523	831 944	929 1029	910 1032	.	pleacă pleacă	Lugoș Caransebeș	sosesc pleacă	644 692	611 512	502 400	614 531 1024
828 853	711 800 828	.	1230 1256	1221 110 138	411 543 639	pleacă pleacă sosesc	Domășnia-Cornia Băile-Herculane Orșova	pleacă pleacă pleacă	345 315	333 233 156	411 327 258	844 733 655
859 907	.	.	111 120	230 239	.	pleacă sosesc	Orșova Verciorova	sosesc pleacă	255 245	1250	226 218	.

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.), — Timișoara — Baziaș

M. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	Stațiunile	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	
700 528	815 149	830 551	230 802	700 528	1065	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	sosesc pleacă	715 925	125 750	700 925	125 700 740 153
830 842	214 223	820 828	845 856	612 621	.	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Chișoda	sosesc pleacă	894 755	742 730	703 652	634 623 129 119
1030	.	552	1019	456	.	sosesc pleacă	Buziaș Buziaș	pleacă sosesc	532 1019	456 1030	456	.
224 251	.	830 837	.	622 651	.	pleacă sosesc	Chișoda Jebel	sosesc pleacă	754 727	651 622	.	118 1250
318 453	.	943	.	737 930	.	sosesc sosesc	Ciacova Boca	pleacă pleacă	656 520	548	.	1216 1015
1015 1216	.	520 656	.	548	.	pleacă pleacă	Boca Ciacova	sosesc sosesc	943	930 737	.	453 318
252 305	.	858 911	.	655 708	.	pleacă sosesc	Jebel Voitec	sosesc pleacă	722 709	621 608	.	1247 1234
359 564	.	1010 1150	.	815 1011	.	sosesc sosesc	Gataia N.-Bogșa	pleacă pleacă	612 424	508 340	.	1193 915
915 1108	.	424 612	.	340 508	.	pleacă pleacă	N.-Bogșa Gataia	sosesc sosesc	1150 1011	1011 815	.	544 359
310 420	.	917 1023	.	717 827	.	pleacă sosesc	Voitec Verșeț	sosesc pleacă	704 554	608 454	.	1230 1120
.	.	.	.	349 547	.	sosesc sosesc	Gataia Buziaș	pleacă pleacă	493 226	.	.	605 418
1023 952	.	.	.	1218 1148	.	sosesc sosesc	T.-Cubin Panciova	pleacă pleacă	291 217	.	.	350 401
.	.	217 291	.	401 350	.	pleacă pleacă	Panciova T.-Cubin	sosesc sosesc	952 1023	1148 1258	.	952 1023
.	.	236 405	.	418 605	.	pleacă pleacă	Buziaș Gataia	sosesc sosesc	.	.	.	547 349
484 594	.	1033 1100	.	837 997	.	pleacă sosesc	Verșeț Iasenova	sosesc pleacă	537 595	449 417	.	1115 1043
722 1046	.	1255	.	1120 396	.	sosesc sosesc	Oravița Anina	pleacă pleacă	315 1105	225	.	835 510
1195 223	.	.	.	pleacă pleacă	.	pleacă pleacă	Anina Oravița	sosesc sosesc	1046 722	.	.	1046 722
510 550	.	1105 1144	.	913 954	.	pleacă sosesc	Iasenova Baziaș	sosesc pleacă	430 404	407 325	890 630	1037 955

Observări: Oarele, ce stau de a stânga stațiunilor, să se citească de sus în jos; iar cele ce stau de a dreapta de jos în sus. Timpul dela 6 oare dimineața până la 5 oare și 59 minute sara este însemnat cu sublinierea minutelor. Or. Os.=Trenul Orient-Ostende-Expres, A.=Tren accelerat, P.=Tren de persoane M.=Tren mestecat.